

მარგიანი ემა

ქოხი ტყის პირას

დრამა ერთ მოქმედებად

მოქმედი პირნი:

ქალი

კაცი

სცენა წარმოადგენს მიტოვებულ ქოხს ... აქა-იქ ხავსმოდებული კუნძები აწყვია და, პირობითად, როგორც კაფეში, ორი სკამისა და მაგიდის ინტერიერს ქმნის ... იქვე ძველი თაროა დამტვერილი ნივთებით... ძველებური ნიკელის საწოლი და გაქუცული, ფერგახუნებული პლედი... შორს ისმის ჭექა-ქუხილი ...ელავს ...ისმის ძლიერი წვიმის ხმა ... სადღაც რეკენ ზარები...

ქალი- /შემოდის სწრაფი ნაბიჯით და წამოხურულ საწვიმარს იხდის მხრებიდან...თხელი, კოტონის ნაქსოვი, სადა საზაფხულო ტანსაცმელი აცვია, ფეხზე სანდლებიდან წვიმის წვეთები სდის, ცალ სანდალზე თასმა ასწყვეტია და ასკინკილით მიდის ერთ-ერთ კუნძთან, სველ საწვიმარს ფერთხავს და იქვე საწოლის თავზე მიაფენს, გაშლილ თმას ერთი სარჭით კეფაზე აიკრეფს / ეეეჰ, დრო იყო გიჟივით მიყვარდა წვიმაში სირბილი .. უდარდელი შლაპუნნი!...არც ფეხის დასველების მეშინოდა .. არც ყელის ტკივილის.../ქალი ჟაკეტს იხდის და საწოლის თავის მოპირდაპირედ გადაკიდებს...ნაჭრის ჩანთიდან ასანთს იღებს , მიმოფანტულ ნაფოტებს აგროვებს და აგურებით ნაშენებ კვადრატულ შემადღებაზე შუაცეცხლის დანთებას ცდილობს/ ... ეეე, შენი დედაც, ჯეკ!.../ასანთის ღერები ერთიმეორეზე მიყოლებით თითებში ატყდება, ბოლოს ერთ-ერთს როგორც იქნა ცეცხლი ეკიდება, ნაფოტები გამომშრალია და კოცონი უმალ აგიზგიზდება...ქალი სწრაფად აყრის გადაჭრილ ხის ტოტებს და თან მომცრო მორის მითრევას ცდილობს/ ... უჰ, კარგია !...ეხლა სითბოც იქნება და ... სინათლეც!...

/ცეცხლის ალი სწრაფად ძლიერდება და ახლა უკვე თითქმის მთლიანად ანათებს ქოხს...სადღაც მონოტონურად წვეთავს სხვენიდან ჩამოჟონილი წყალი, ხმაურით ეცემა ალუმინის თასში დამდგარ გუბეში და ქმნის ერთგვარ რუტინულ რიტმს ...ქალი ჩანთიდან მომცრო მათარას იღებს და სულმოუთქმელად იყუდება ... სასმელი აშკარად გრადუსიანია, სავარუდოდ, არაყი, ან კონიაკი, ქალი მსუბუქად იჯღანება და მაჯას ხარბად იცნოსავს .../

-აჰა, ესეც ასე! ... არა!... კარგია ახალგაზრდობა!... რაც მე სოკო მიძებნია ნაწვიმარზე...მარწყვის ძებნაში გავლუმპულვარ, მაცვლის ეკლზე კაბის კალთა დამიძენძია... ცისარტყელის ქვეშ გავმძვრალვარ... /კისკისებს/ კარგი იყო...კარგი! ... მოულოდნელად ტელეფონის ხმა ისმის .. ხელს კალთაზე შეიწმენდს და ჩანთაში ტელეფონს დაეძებს...შეგროვილ სოკოს პირდაპირ მიწაზე წამოყრის და მობილურს პოულობს:

-ჰო... აქ ვარ...ჩვენთან...კი, დავსველდი ...ეხლა შემოვედი და ვშრები... /სოკოს თითებით ურევს / ბევრი არაფერი..წვიმამ შემიშალა ხელი, თორემ ისე იცოცხლე,- გემრიელად ეყარა კუნძებს როგორც ჩუტყვავილა! ...რა შედარება? ააა... ხო მე ხომ პოეტი ვარ! -- პოეტი -რომანტიკოსი , დიდი მაიმუნი და საზოგადო მოღვაწე! /იცინის/მოკლედ, მე და შენ გვეყოფა ... არ დააგვიანო... პური წამოიყოლე და შებოლილი სულგუნი ...და კიდევ ის...ზეთისხილი!...მე რომ მიყვარს...მწვანე...ხომ იცი ? - „Я люблю зелёный цвет!-это цвет доллара! .../იცინის, ტელეფონს თიშავს და ფრთხილად დებს კუნძზე, ერთხანს დაჰყურებს ეკრანს, რომელიც ნელ-ნელა ქრება/...

- ასე ველოდები მთელი ცხოვრება!..... მერე იტყვიან, რომ ქალი სუსტია და მამაკაცი ძლიერი ... ტყუილი-ტყუილი!-პაპიროსი -პირში! ... /შეტყობინება მოდის და მობილური წკრიალით ინათებს, ტელეფონის ეკრანს დახედავს / ეს დრო!...დრო...დრო... „დრო დროზე სწრაფად მიჰქრის!“... ..კი არ მიჰქრის, მიფრინავს, უკანმოუხედავად, თავქუდმოგლეჯილი!... რა სიტყვაა- თავქუდმოგლეჯილი ... მოდი აბა , და ვნახოთ ჩვენი თავქუდმოგლეჯილები და გემრიელები ...

/სოკოს ერთად აგროვებს კუნძუზე, რომელიც სავარაუდოდ მაგიდის ფუნქციას ითავსებს და გარჩევას იწყებს ... თან არჩევს და თან იქვე დაგდებულ ჯოხზე აგებს როგორც შამფურზე სამწვადეს/ ...

-ეხლა მოვა და დამიწყებს ბოდიშობანას ... „Хотелось как лучше, а получилось как всегда!“ ... მეც თავს ვიტყუებ!... იმიტომ, რომ ასე უფრო იოლია!...იმიტომ, რომ ორივეს გვაწყობს ეს ლამაზი და უწყინარი ტყუილი ...ან ვინ დაადგინა, რომ ტყუილი მხოლოდ ბოროტი უნდა იყოს?! ... ის მოდის დაღლილი, ათასი საფიქრალ-საზრუნავით დაქანცული და გამოფიტული, მინიმუმ ორთვიანი გიჟური მარათონის ორთქლს უშვებს, რთული და დამაბული დღეების რუტინას ჩამოირეცხს, ახალი ენერგიით ივსება და ბრუნდება თავის ბუნაგში ორჯერ უფრო მსუბუქი, ლაღი და თავისუფალი... თავისუფალი ყველა პასუხისმგებლობისაგან... ღმერთო ჩემო, რამდენჯერ მიფიქრია წერტილის დასმა!... აი, ერთ მშვენიერ დღეს აღარ არსებობს და მორჩა...იყო და არა იყო რა!... მაგრამ არა! -მაინცადამაინც იმ ერთ მშვენიერ დღეს ხდება ისეთი რამ!.../ტელეფონი რეკავს, ქალი დახედავს ,მაგრამ არ პასუხობს... ტელეფონი ისევ ჯიუტად რეკავს და ბოლოს დუმდება/...ახია!... ახი!... ზღაპარი მე გამოვიგონე და „ჭირი -იქა, ლხინი-აქაც!“ ჩემი თავში სახლელია და სანამ წერტილს დავსვამ ...თავადაც შესანიშნავად ვიცი, რომ არავითარი წერტილი არ არსებობს-არც- ასეთი და არც - ისეთი! ... ქალი ახალ ნაფოტებს აყრის ცეცხლს და მორიგ ჯოხს იმარჯვებს სოკოს ასაგებად/ არის მხოლოდ მრავალწერტილი ... და ბეიევი რთული ქვეწყობილი წინადადება ... ღმერთო ჩემო, რამ შემაყვარა ეს გრამატიკა?! /ჩანთიდან ისევ მათარას იღებს და ისევ იყუდება, კვლავ იჯღანება, ოღონდ ამჯერად ნაკლებად/ ...რაც კარგია, კარგია!.. ასე! არც გავცივდები და არც რა!... ნეტა მოიფიქროს და ცოტა სასმელიც წამოაყოლოს...თუმცა მანქანაში მუდამ რამე გემრიელი და მაგარი აქვს ასეთი დღისთვის გადანახული !...ეს სოკოც მზადაა და ახლა ცოტა ხელის შევლება აქაურობისათვის... და „Как в лучших домах Парижа!“ ...და საერთოდ, რა ცოტა უნდა ადამიანის ბედნიერებას?! /იწყებს ინტერიერის მოწესრიგებას / ვიღებთ თანაბარი პროპორციით სიკეთეს, ღიმილს, სათნოებას, სიყვარულს, ქველმოქმედებას, და ვაზავებთ ერთ ყლუპ პასუხისმგებლობაში, აქვე ყურადღება გემოვნებით და საფირმო კერძი ისეთია, თითებს ჩაიკვნეტო!...„გიფიქრიათ, რამხელა

მნიშვნელობა აქვს სიმყუდროვეს სახლში, სამსახურში, კაფეში, მაღაზიაში, კინოთეატრში ყველგან სადაც არ უნდა გაიხედოთ? ოთახების განლაგება, გადანაწილება, ისე რომ, ფართობის, არცერთი კვადრატული სანტიმეტრი აუთვისებელი არ დარჩეს - ეს ნამდვილი ხელოვნებაა...ამიტომ აქ და ახლა მე შემოგთავაზებთ თანამედროვე დიზაინის ნამდვილ ტრენდს - „ქობი ორისათვის“ , სადაც თქვენ გაატარებთ დაუფიწყარ საღამოს! „...არა! სა-ლა-მოებს! იმიტომ...იმიტომ ,რომ... მე ასე მსურს!...იმიტომ, რომ ...ძალიან...ძალიან...ძალიან მჭირდებით!...

/ისმის ჭექა-ქუხილის ხმა და მოსდევს გაელვება, დღესავით ინათებს, ქალი კარისაკენ ტრიალდება...კაცი ქობის ღია კარში დგას...თურმე უჩუმრად, ღიმილით ადევნებდა თვალს ქალს, რომელიც შესაძლებლობის ფარგლებში ცდილობდა, რომ წესრიგში მოეყვანა არეული ინტერიერი, ღიღინითა და ცეკვა-ცეკვით დაჰქროდა ქობის ერთი კუთხიდან მეორეში და ვერ ამჩნევდა მომღიმარ კაცს, სანამ პირისპირ არ შეეფეთა/ ქალი- /შემცბარი/ დიდი ხანია მოხვედი?...

კაცი- არც ისე... /არ იშორებს ღიმილს სახიდან/ ეს რა გაბედული მყოლიხარ?!-ამდენი წელია გიცნობ და თითქოს, ყოველ ჯერზე თავიდან აღმოგაჩენ...

ქალი- /უხერხულად წითლდება და ცდილობს აისხლიტოს ქათინაური/- ძალიან დასველდი?

კაცი- ძალიან!...

ქალი- მერე? რაღას უცდი, სასწრაფოდ! ... ცეცხლთან!.../აყრის დარჩენილ ნაფოტებს და ხის მონაჭრებს/ გაშრი...ასე გაცივდები... დავიწყო სოკოს შეწვა თუ ? ...

კაცი- „თუ!“ ... ისეთი შეგრძნება მაქვს, რომ ცა რომ ჩამოიქცეს, მიწა რომ იძრას და ქარიშხალმა რომ წაიღოს აქაურობა, მე მაინც არაფერი მომივა...უფრო სწორედ, მინდოდა მეთქვა, ჩვენ!.../იხდის სველ სპორტულ საწვიმარს და ხის ძელზე კიდებს/ მოვდიოდი და ვფიქრობდი, რომ ...

ქალი-/აწყვეტინებს/ ჰო...„ჩვენ! “...კარგი სიტყვაა!... დამავიწყდა მეთქვა, სასმელი წამოგეყოლებინა...ცოტა მეც მაქვს, მაგრამ ...

კაცი- მე არადროს მავიწყდება ის, რაც არ უნდა დამავიწყდეს!...აი, აჩვენე დიასახლისური მასტერკლასი! /აწვდის ქალაქის პარკებს/ ამ ამინდში?!... მარტო?!... ტყეში?!... არა, ამას მარტო შენ თუ გაბედავდი!

ქალი- ბევრი არაფერი!... წვიმა მიყვარს... ტყეც ნაცნობია და ქოხიც... და თანაც... სწორედ ამ ამინდში, ტყეში, მივარდნილ ქოხში სხვა ვინ სულელი მოეხეტებოდა თუ არა მე ? ...თან მთავარი!... მთავარი დაგავიწყდა!- დღეს ...

კაცი- დღეს? რამე განსაკუთრებული დღეა?

ქალი- აჰამ! აბა, დამაბე მეხსიერება!

კაცი - რა დღეა? ... მაისის 28... ხუთშაბათი... პაწია მინიშნება!

ქალი- აბა, დახმარება თუ ზარი ახლობელთან ?

კაცი- ზარი ახლობელთან !... იღებს მობილურს კრეფს ნომერს...ქალის ტელეფონი რეკს დიდხანს და მონოტონურად...ქალი და კაცი ღიმილით შეჰყურებენ ერთმანეთს ... ზარის ნაცვლად მობილურიდან ცნობილი ჰიტის მუსიკა ისმის... ქალი პასუხობს და მუსიკაც წყდება/

კაცი- რა დღეა დღეს?

ქალი- ...ჩვენი გაცნობის დღე!

კაცი -აააა... შესანიშნავია! დიდი მადლობა, წითელქუდას სულისმიერო მეგობარო, ჩემო მშვენიერო მწვანებლუზა, ამ პასუხისათვის და ნება მიბოძე მაგ ჭკვიან შუბლზე გეამბორო შარლ პეროსა და ძმათა მისთა ნაცვლად! /საკოცნელად იწევს/

ქალი- /თვალებში უმზერს/ და რატომ გაქვს ასეთი დიდი თვალები?

კაცი- იმიტომ რომ კარგად დაგინახო!.../კოცნის თვალებზე/

ქალი-/სახეზე ხელებს ხვევს/ და რატომ გაქვს ასეთი დიდი ყურები?

კაცი- იმიტომ რომ კარგად მოგისმინო! /კოცნის ყურის ძირებში/

ქალი- და რატომ აგქვს ასეთი დიდი ხელები?

კაცი -/ენეგიულად მიიზიდავს და ჩაეხუტება/ იმიტომ რომ კარგად მოგეხვია და არასოდეს აღარ გაგიშვას!/კოცნით უფარავს სახეს, თვალებს, ყელს, მხრებს, მკერდს... ერთხანს ასე ჩახვეულნი დგანან , თითქოს ერთმანეთის გულის ცემას უგდებენ ყურს/

ქალი- არასოდეს არ თქვა არასოდეს!...

კაცი- ძალიან მომენატრე!...

ქალი- მეც...

კაცი- მაინც როგორ ?

ქალი- როგორც ბავშვობაში...

კაცი -/იწყებს სოკოს შეწვას/ ბავშვობაში? ... ეგ რაღაც ახალია!... რა მოიფიქრე?

ქალი- ბავშვობაში ვიღაც რომ ძალიან მომენატრებოდა, ჩავიფიქრებდი და ვმარჩიელობდი: /ალაგებს პარკებიდან პროდუქტს და კუნძუზე იმპროვიზირებულ სუფრას შლის/ ან საფეხურებს ვითვლიდი, ან ნაბიჯებს, ან მანქანებს , ან ქოლგებს წვიმაში... და თუ იღბალი გამიღიმებდა, უთუოდ შევხვდებოდი, თუნდაც სულ ერთი წუთით, ვნახავდი და მორჩა!...

კაცი- და ამჯერად რა დავითვალეთ?...

ქალი-სოკოები...

კაცი- სოკოები როგორ?

ქალი- ლუწი თუ კენტი... ლუწი -მოვა...კენტი -არ მოვა...ლუწი-მოვა...კენტი-არ მოვა!...

კაცი- შენ რა, მართლა, ამბობ? ... სოკოებს ეკითხებოდი, მოვიდოდი თუ არა?

ქალი- მე არადროს ვცრუობ...

კაცი - არ ცრუობთ, მაგრამ სამაგიეროდ, თქვენ ცდებით, მემ!... ამ ტუტრუცუნა სოკოებს როგორ მიანდე ჩემისთანა სოლიდური, რესპექტაბელური და დარბაისელი კაცის

ბედი?...ამან! ...აი, ამან?! /დაჰყურებს ცალი მხრიდან შებრაწულ სოკოებიან ჯობ-შამფურს/ და რაო, რა გითხრა ამ ქუდბედიანმა ?

ქალი- /მხრებს იჩეჩავს/ მოვაო და შენც მოხვედი...

კაცი- /ატრიალებს შამფურს და ახლა მეორე მხრიდან უმარჯვებს ნაკვერჩხალს/ მოვედი და ავასრულე ერთი გოგოს ნატვრა!...

ქალი- გოგო!.../იცინის/ რა სასაცილოა?! მე და გოგო!...

კაცი- ნო-ნო-ნო-ნო! ძალიან გთხოვთ!...ჭრილობაზე ნუ დაგვაცრით მარილს! ამისთვის სხვა უფრო შესაფერისი და მიზანშეწონილი აქტორებიც არსებობს!

ქალი - ხო, პატარა გოგო-ბიჭი დიდი ხანია აღარ ვართ!

კაცი- ჰოდა, ძალიანაც კარგი, რომ აღარ ვართ!...

ქალი- ადამიანს ასაკის მატებასთან ერთად დასდევს კითხვა, რაღა დროს.....

- „რაღა დროს მისი სიყვარულია?!“...- „რაღა დროს მისი მაკიაჟია?!“...- „რაღა დროს მისი ასეთი ჩაცმაა?!“...- „რაღა დროს მისი სიცილია?!“...ამ ყველაფერზე ტაბუს ადებენ და დუმილს იყენებენ ხოლმე, შენც ნელ-ნელა იკეტები, პატარავდები, ჩუმდები და გულში ამბობ: - „რაღა დროს ჩემი ასეთებია?!“...მიდიხარ მიყვები წლების დინებას, უყურებ სახეზე შენი ცხოვრების ყველა ხაზს, სათითაო ნაოჭს და გული გწყდება : ნეტა არ არსებობდეს , ეს რაღაც ჯანდაბა „რაღა დროს,“, და მერე ამ „რაღა დროს“ მომენტში თუკი მოკვდები , ისევ იტყვიან - „რა დროს მისი სიკვდილი იყო“.. ადამიანებს არასოდეს ელევათ „რაღა დროს“...შენი თავი შენ არ გეკუთვნის რადგან შენ ხომ „რაღა დროს“ ადამიანი ხარ.... ცხოვრება მიდის და რაღა დროს შენი ბედნიერებაა?!.....

კაცი- ხო, ძალიან სევდის მომგვერლია ეს ყოველივე...

ქალი-გიფიქრია, ადრე რომ გაგეცანი ?

კაცი- ვიცი გეწყინება, მაგრამ ...შენ წარმოიდგინე, არ მიფიქრია...

ქალი-აი ეგენი ხართ კაცები!

კაცი - მაინც?

ქალი - ფანტაზიისაგან დაცლილები...

კაცი - და რატომ ასე მკაცრად?... ეგება და, სხვა მიმართულებით გვაქვს განვითარებული ფანტაზია?!

ქალი - მაგ მიმართულებით, იცოცხლე! ...ჩემი ბავშვობის კალმისტრებივით ხართ ყველანი?

კაცი-კალმისტრებივით?

ქალი - არ გახსოვს? მელნიანი კალმისტარი რომ იყო, კეკლუცი ნაშოჩკა რომ იჯდა პლასტმასის გამჭვირვალე ტარში და გადაატრიალებდი, შიშვლდებოდა, გადმოატრიალებდი იმოსებოდა... ბოზანდარა!.../ორივეს სიცილი წასკდება/

კაცი -ეხლა არ მითხრა, რომ იმ კალმისტრის ნაშოჩკაზე ეჭვიანობ?!

ქალი - მე არადროს ვეჭვიანობ-დაიხსომე ერთხელ და სამუდამოდ!

კაცი - გამორიცხულია!

ქალი - რატომ არის გამორიცხული?

კაცი - იმიტომ რომ ვიცი, რომ ეჭვიანობ და აღიარება არ გინდა?

ქალი - და ვინ არის ის უჩინარი, ვიზეც ვეჭვიანობ ?

კაცი -ჩემი ცოლი!...

/ ხანგრძლივი და უხერხული პაუზა/

ქალი - /თითქმის ჩურჩულით/ თუ სწორად მახსოვს, ჩვენ ერთხელ შევთანხმდით, რომ ჩვენი შეხვედრებისას ცოლზე, ქმარზე და წლიურ საპროცენტო განაკვეთზე არ ვილაპარაკებდით!

კაცი - მაპატიე! უნიჭოდ ვიხუმრე!...სხვათაშორის, მეც მქონდა ეგ კალამი და მთელი კლასის ბიჭები სასტავად დამდევენენ, გვათხოვეო... მამაჩემმა ჩამომიტანა

ბულგარეთიდან...ერთხელ ღამე დამესიზმრა... შიშველი და ღამაზი ...და დილით რომ გავიღვიძე , ისეთი აჭარბებული ვიყავი, დედამ სამჯერ გამიზომა სიცხე და სკოლაში არ გამიშვა...

ქალი - დაიწვება/ დასწვდება შამფურს/

კაცი - „ მიმიშვით ღუმელთან!“

ქალი - /გახურებულ შამფურზე ხელი ეწვება და კუნძზე დებს უხერხულად/ მე შენ ვერადროს გაჯობებ მზარეულობაში...

კაცი - ჩემი ცოლიც ამას ამბობს!...

ქალი - ისევ?

კაცი - ჰო... ისევ წამომცდა...და შენც ისევ იეჭვიანე!...თუმცა ნამდვილად ამბობს და ამ სასტიკ რეალობას სჯობს თვალი გავუსწოროთ...

ქალი - კარგი!... რაკი დათქმა შეცვალე , სიტყვაზე გიჭერ! -იყოს ნება შენი!... კიდევ რას ამბობს შენი ცოლი?/იღებს შემწვარ სოკოს და დაფენილ ქალაქის პარკზე გაშლილ ერთჯერად თევზებზე ანაწილებს , შამფურს კი ნაკვერჩხალზე აგდებს ...შამფურს ცეცხლი ედება და კაცი სასწრაფოდ ხელს სტაცებს და ახლა მას ეწვება ხელი/

ქალი - აი ახლა ბარი-ბარში ვართ!

კაცი - გასაოცარი ქალი ხარ!... არანორმალურად აუტანელი!...

ქალი - ჰო... ჩემი ქმარიც ზუსტად ასე ამბობს!

კაცი - მიწვევ? კი, ბატონო, ვიღებ გამოწვევას , და რას გულისხმობს შენი ქმარი?!

ქალი- რომ ამდენი წელია მისი ცოლი ვარ და დღემდე არ იცის, როდის რა მახარებს და რა მწყინს...

კაცი - მომიტევეს, მაგრამ ცუდი ფსიქოლოგი ყოფილა...

ქალი - და შენ ...სამაგიეროდ...იცი ჩემს შესახებ ყველაფერი?!...რა თავდაჯერებულობაა?!

კაცი - /დაფიქრდება/ არა, მე თავს ვერაფერზე დავდებ, მაგრამ მგონია, რომ რაღაც დოზით გიცნობ!

ქალი - მიცნობ?

კაცი - შეიძლება ხმამალალი ნათქვამია, მაგრამ ...

ქალი - რამდენი წელია მიცნობ?

კაცი -არ დამითვლია, მაგრამ ალბათ ასე 10-15... რა? არა? ...

ქალი - დიდი ცდომილებაა, ფსიქოლოგო!

კაცი - კი, გეთანხმები ... თუმცა 5 წელი სამყაროსათვის ერთი გაელვებაა, აი, ზუსტად თვალის ერთი დახამხამება...

ქალი - /კაცის მიერ მოტანილი პარკიდან იღებს პურს, ზეთისხილსა და კონიაკის ბოთლს, და ჭიქებს და იმპროვიზირებულ სუფრას უმატებს/ რა სამწუხაროა?!...

კაცი -კი, მაგაშიც გეთანხმები! ...სამწუხარო რეალობაა...ამიტომ, მოდი, რამე სასიამოვნოზე ვილაპარაკოთ...

ქალი - /უყურებს თვალებში დიდხანს/ იცი, რამდენჯერ წარმომიდგენია, რა მოხდებოდა უფრო ადრე რომ გამეცანი...

კაცი - /ღიმილით/არა რა, ხომ მაინც შემოგეყარე ყივჩაღივით?

ქალი - არა, მართლა... რამდენი დრო დაგვარგეთ ფუჭად? ამაოდ? ...დრო...დაკარგული დრო... ბედნიერების დრო...სასტიკი დრო!...

კაცი - ჰოდა, მოდი ეხლა მაინც ნუ დაგვარგავთ.../მკლავებში მოაქცევს ,რომ აკოცოს/

ქალი - არა...ახლა და ასე არა!...

კაცი -/ გაღიზიანებით/ აბა როდის და როგორ?

ქალი - არ ვიცი...

კაცი - ზავშეები ხომ არ ვართ ? ... ბოლოსდაბოლოს, ქმარი გყავს, ცოლი მყავს, შვილები...პასუხისმგებლობები...პრობლემები...ვდებთ საკუთარ გეგმებს...ვიპარავთ ცხოვრების პატარა მონაკვეთს ...დროს!...დროს ვპარავთ საკუთარ თავს ...გავურბივართ საკუთარ პასუხისმგებლობებს... ხან იმ საკუთარ თავსაც... მოვდივართ აქ და თინეიჯერების ექსკურსიასავით ვაჯაზებთ რაღაცას..

ქალი - ნანობ?

კაცი - მერედა ვინ გითხრა, რომ ვნანობ? ... მე არაფერსაც არ ვნანობ... რას უნდა ვნანობდე ? რაც არ ყოფილა?!...

ქალი - თუ ნანობ ჩვენს ურთიერთობას, დავიშალოთ.....იყო და არა იყო რა!..“..

კაცი - მაგრამ მე მოვედი და მგონი, სამარჩიელო არაფერია!...თანაც სოკოებზე...

ქალი - მოსვლას მაყვედრი?

კაცი - მართალია შენი ქმარი-არანორმალურად აუტანელი ხარ!

ქალი - ყველა ქალი ხომ ერთნაირია!...

კაცი - ისევე როგორც ყველა კაცი!...

ქალი - და რა გსურთ კაცებს?...კარიერა? ოჯახი? სიყვარული? ფული? ...ბედნიერება? ...მერე და სად არის ეგ თქვენი ბედნიერება? ---ფაააა-ფუ!

კაცი - სხვათაშორის , ჩემისთანა კაცებს მცირედიც აბედნიერებს- მაგალითად, კარგი საფეხბურთო მატჩი ხარისხიან ტელევიზორში და პაწია სასუსნავი - ლუდის ობოლი კათხა ერთი პეშვი მიწის თხილით...

ქალი - მშურს შენი!

კაცი - შენ წარმოიდგინე, ზოგჯერ მეც მშურს საკუთარი თავის...

ქალი - და შენი ცოლი?

კაცი - რა ცოლი?

ქალი - რას ამბობს როცა შენ ამ მცირედით ბედნიერს გხედავს?

კაცი - მინდა გითხრა, 31 წლის ცოლ-ქმარი ვართ და დღემდე ვერ ეგუება ჩემს სისუსტეებს... ნერვიულად იწყებს სახლის ლაგებას და სამზარეულოში ბდღვირს ადენს გასარეცხ ჯამ-ჭურჭელს ...

ქალი - სისუსტეებს? ...და კიდევ რა სისუსტეები გაქვს?

კაცი - ოოოო, ეგ უნდა გამოიცნო! This is queztion-one million dollars!...

ქალი - სულაც არ მჭირდება გამოცნობა...ისეც ვიცი!

კაცი - მართლა? მაინც?

ქალი - გეშინია...

კაცი - მეშინია?

ქალი - ცუდად ვთქვი... კი არ გეშინია, უბრალოდ ზედმეტად ფრთხილი ხარ და პრაგმატული და გგონია, რომ შეგეჩვევი და მერე მოთხოვნილებად მექცევი და უჰაერობა მომკლავს ...

კაცი - **D' not worry and take life easy. Everything gonna be allright with us or without us.**

ქალი - როგორ?

კაცი - ძალიან თავში ნუ აიგდებ, ძვირფასო, რამეთუ ყველაფერი მაინც ძალიან კარგად იქნება ჩვენთან ერთად ან უჩვენოდ...

ქალი - ეგეც ვიცი...

კაცი - ჰოდა, სწორედ მაგიტომაც ...

ქალი - ხო, მიდი, დაასრულე!...

კაცი - რატომ ართულებ?

ქალი - არ ვართულებ, უბრალოდ, „თუ გინდა არაფერი დასრულდეს, არც არაფერი არასოდეს უნდა დაიწყო!“ ...

კაცი - ეგ რაღაც ახალია...

ქალი - არა, პირიქით, ძალიან, აი, ძაან ძველია!...

კაცი - მოდი ჩემთან...

ქალი - არა, ჯერ მათქმევინე ...

კაცი - რა, აღსარების საღამო გვაქვს, თუ რა ხდება?

ქალი - პირველად, როცა აქ ამ ქოხში მოვხვდი, ვიფიქრე, რომ ჩემზე იღბლიანი ქალი დედამიწაზე არ დადიოდა... იცი, თავი ზღაპრის პერსონაჟი მეგონა და მარტო ერთს ვნატრობდი, რომ რაც შეიძლება დიდხანს გაგრძელებულიყო ეს განცდა...

კაცი - შენ მუდამ ზედემტად ემოციური იყავი, ჩემო კარგო...

ქალი - მერე დიდხანს ვცდლობდი გამეხსენებინა იმ პირველი შეხვედრის საღამო, მაგრამ ეტყობა ისე ვიყავი დაძაბული, ვერაფერი გავიხსენე რამდენიმე გაუთლელი ფრაზის გარდა...

კაცი - ბედნიერი ქალი ხარ!... მე არაფერიც არ მახსოვს...

ქალი - რამდენიმე ლიმიტირებული ფრაზა საერთო მარაგიდან...

კაცი - სულ ტყუილად ცდილობ, ჩემს გრძნობათა სიმეზზე ზემოქმედებას... ჩვენ ერთხელ უკვე შევეთანხმდით და თავად შევქმენით თამაშის საერთო წესები...

ქალი - მართალია... თავად შევადგინეთ საკუთარი პროტოკოლი და ახლა თავად ვცდილობთ მის დარღვევას, როგორც დისიდენტები ებრძვიან სახელმწიფო მანქანას ...

კაცი - ჰო, მე და შენ ნამდვილი დისიდენტები ვართ, იატაკქვეშეთიდან ვმოქმედებთ და ჩვენი საიდუმლო პაროლებიც გვაქვს: „ თქვენსკენ გათოხნილია?!“ - „არა, წვიმებმა შეგვიშალეს ხელი!“ /იცინის/

ქალი - იცი როგორ მშურს შენი?

კაცი -სახხხელდობრრრ, რისი?

ქალი - ნებიმიერ თემაზე, ნებისმიერ დროს რომ შეგიძლია მსუბუქად შეხედო ამბებს...

კაცი - ნუ გავიწყდება, ჩემო მწვანებლუზა, რომ მე საკმარისად ვიცხოვრე ამ ქვეყნად და პირადი გამოცდილების საფუძველზე, შევძელი და ავწიე ჩემი რეაგირების და, შესაბამისად, დავწიე ეგრეთ წოდებული, „დაკიდების“ ზღურბლი. ამის ხარჯზე თითქმის ყოველთვის მშვენივრად ვარ. ისე ხანდახან „წნევები“ მაწუხებს და ეგ არის.

ქალი - /იცინის/ ისე მოსწრებულად მპასუხობ, მთლიანად განმაიარალებ...

კაცი - მე ფაციფისტი ვარ მოწოდებით! ...ჰოდა, რას ვამბობ?... კაი რა, ძლივს გამოვალწიეთ და ვისაუბროთ რაიმე უფრო სასიამოვნოზე...მაგალითად?...

ქალი - მაგალითად?

კაცი -თუნდაც როგორ მოგენატრე...ან საერთოდ, მოგენატრე თუ არა? ...საშინლად მომშივდა... შენ არ გშია?.../იღებს პურის ნაჭერს და ზეთისხილის ქილას თავს ხსნის და ერთ ლუკმად ყლაპავს ზეთისხილის მარცვალს/... შენ მართალი ხარ...შავს მწვანე ზეთისხილი სჯობს!..

ქალი - შენ ხუმრობ, მაგრამ მე მართლა მომენატრე... და საერთოდაც როცა ერთად ვართ, მაშინაც მენატრები...

კაცი - ეგ ცოტა რთული გასაგებია ჩემისთანა არაპოეტური ნატურისათვის, მაგრამ ...პრინციპში... შემიძლია გაგიგო, ოღონდ წმინდა ფილოსოფიურად...

ქალი - ...შენ არ იცი მთავარი...

კაცი - მთავარი? მოიცა, რაც აქამდე ითქვა, მერეხარისხოვანი იყო? ...და არსებობს ჩვენს ურთიერთობაში მთავარი და მეორადი?... ჩვენ ისე იშვიათად ვახერხებთ ასე

განმარტოვებას, ყველასა და ყველაფრისაგან გამოქცევას და დამალვას, მგონია, რომ ყველა წუთი და წამი მთავარია...

ქალი - დამპირდი, რომ მომისმენ და არ გამაწყვეტინებ...

კაცი - /შემცბარი/ ხომ იცი, რომ არ მიყვარს დაპირებები...

ქალი - ხო, მაგრამ ამ შემთხვევაში ეს არანაირ პასუხისმგებლობას არ გავალებს...

კაცი - მით უმეტეს...

ქალი - ისედაც მიჭირს დაწყება ...

კაცი - სიმხნევისთვის დავლიოთ?

ქალი - ... სანამ მოხვიდოდი, გაციების შემეშინდა და წინასწარ ცოტა დავლიე...

კაცი - არა, ერთად დალევას სულ სხვა ეშხი აქვს /ხსნის ბოთლს და კონიაკს ჭიქებში ასხამს/ აბა, რას გაუმარჯოს?

ქალი - /მცირედი ყოყმანის შემდეგ/ მოდი, ჩვენ არშემდგარ თანაცხოვრებას გაუმარჯოს!

კაცი - ოოოო, სულ მახეები გაქვს დამალული კარგი მონადირესავით... უკვე გითხარი-ცხოვრებას მარტივად შეხედე-თქო...

ქალი - სწორედ იმიტომ, რომ მარტივად შევხედე, გაუმარჯოს იმ წლებს, რომლებიც უერთმანეთოდ გაფრინდა ...ზოგჯერ ვფიქრობ, ნეტა სულ არ გამეცანი...

კაცი - „კარგი იყო არ გამეცან თავიდან“ ...გაუმარჯოს! / წამლერებით დუდუნით სვამს სულმოუთქმელად/ „ვის შევჩივლო რუსთაველი მკვდარია?!“...

ქალი - მე სულ ვიცოდი, რომ ადამიანები ამ ქვეყნად შემთხვევით არ ხვდებიან ერთმანეთს ...მაშინაც ვიცოდი, როცა ამის შესახებ არაფერი მქონდა წაკითხული და განცდილი...სულ მქონდა შეგრძნება, რომ ჩვენი ბედისწერა სადღაც დიდ წიგნშია

ჩაწერილი, როგორც ფილმის სცენარი და ჩვენ უბრალოდ, როგორც მსახიობები, ვასრულებთ ჩვენს როლებს ...

კაცი - ცოტა ფილოსოფიურია, ცოტა მისტიურ-ეზოთერული და ვნება-შეპარულსექსუალური...და ძალიან საინტერესო! /ხელმეორედ ისხამს კონიაკს/ ...სხვათაშორის, მე ამ რეცეპტს ერთ წვეთ „პეპლის ეფექტსაც“ დავუმატებდი, როცა საჭირო დროს, საჭირო სივრცეში ორბიტები კვეთენ ერთმანეთსმოდი, ეხლა პერსონალურად შენ გაგიმარჯოს და იმ წერტილს მე და შენ რომ გადავიკვეთეთ!...

ქალი - /თითქოს არ უსმენს/ მერე და მერე ბევრი რამ წავიკითხე და გავიგე და საბოლოოდ დავრწმუნდი, რომ ჩვენ უპირობოდ უნდა შევხვედროდით... უბრალოდ, ცოტა დროში და სივრცეში ავცდით ერთმანეთს და არავინ იცის, ასე რომ არ მომხდარიყო, რა იქნებოდა...

კაცი - გინდა გითხრა, პოტენციური წარსული? /ქალიშეხედავს მდუმარედ/... არ გადავიკვეთებოდით...უბრალოდ, ასე პარალელურ ორბიტებზე ვიმოდრავებდით-შენ შენთვის, მე-ჩემთვის...

ქალი - როგორ?

კაცი - ნახე: ადამიანი ხომ „მუდმივა“ არაა...ის სულ იცვლება, იზრდება, ვითარდება, ყალიბდება... ეხლა მე რომ მახსენდება, რა „სასტავი“ მომწონდა ხოლმე....

ქალი - გრცხვენია საკუთარი გემოვნების?

კაცი - არა, უბრალოდ, მეცინება...დედაჩემმა იცოდა ხოლმე თავის ქმარზე-ჯეელობაში თოხის ტარზე რომ ნაჭერი ჩამოგეცვა, ქალი ეგონა და მისდევდაო.../ეცინება/ აცხონოს უფალმა ორივე- მაგარი ხალხი იყო...

ქალი - ხო, სხვა ამტანობისა და გაგების...თან რა დროში იცხოვრეს?

კაცი - არა, მე არ მჯერა ამ თეორიის-დრო მუდამ დროა თავისი სირთულეებითა და სიკეთეებით და ადამიანი თავისი დროის პროდუქტია...იმათ თავიანთი ამბავი ჰქონდათ, ჩვენ-ჩვენი...

ქალი - მე მოვეწონებოდი დედაშენს?

კაცი - ვიცი, შეიძლება გეწყინოს, მაგრამ ალბათ, უფრო - არა... როგორც ყველა ყვავს თავისი ბახალა მოსწონს და ქალბატონი ანეტას ღრმა რწმენით, ჩემი შესაფერისი ქვეყნად არ დადიოდა...

ქალი - სამწუხაროა... დედაჩემს მოეწონებოდი, რადგან ჩემი აზრი მისთვის უმთავრესი იყო...

კაცი -/ისხამს კონიაკს/ ჰოდა, გაუმარჯოს ჩვენებს დედაშენის თამალობით...სადაც არიან და როგორც არიან!...

ქალი - /უხმოდ სვამს/ ... უცნაური დრო იყო... მკაცრი და თან ადამიანური...

კაცი - არა, უფრო მარტივი და პროგნოზირებადი ... წინასწარ გაწერილი საბანკო გეგმა-გრაფიკით...

ქალი - გამოდის, რომ ჩვენ ამ შეხვედრით რაღაც დავანგრეთ , ამოვატრიალეთ, წავშალეთ საყრდენი წერტილი...

კაცი - ჰო, მდინარის საწინააღმდეგოდ გავცურეთ ...თან მაშველი რგოლის გარეშე...წასულებზე გაჩერება არ ვარგაო ...ამიტომ ეხლა მოდი ჩვენს საიდუმლო შტაბ-ბინას გაუმარჯოს თავისი ბინადრებით...სრული სიგიჟეა, მაგრამ აქ რომ მოვდივარ , წინასწარ თინეიჯერივით ვღელავ.../უსხმას კონიაკს/ვერადავერ შევეგუე...არა, ვერადავერ გავიზარდე...თუმცა, მაგრად მომწონს ეს შეგრძნება...

ქალი -/ჭიქას გვერდზე სწევს/ მე აღარ დამისხა...ისედაც მომეკიდა...

კაცი - მერე მაგას რა სჯობია?! ეხლა დაგათრობ და ყველა საიდუმლოს დაგტყუებ...

ქალი - /იცინის/ და თუ საიდუმლო არ მაქვს?...

კაცი - ეგეთი ადამიანი არ არსებობს...

ქალი - მაშინ... დაე, გულახდილობის სადამო იყოს!...დავიწყო?

კაცი - მიდი!...ჯანი გავარდეს!... მოიცა, ზარებს გადავამოწმებ, რომ უფრო გემრიელად მოგისმინო.../დასწვდება ტელეფონს და ამოწმებს ეკრანზე შემოსულ შეტყობინებებს/

ქალი - აი, ჯერ არ დამიწყია და უკვე გამირბიხარ...

კაცი - არაფერსაც არ გაგირბივარ! უბრალოდ, ჩვენს ასაკში პასუხისმგებლობა ყველაზე უწინარესია, ამიტომ ამ სამყაროს კანონებით უნდა იცხოვრო-სხვანაირად ვერ გაქაჩავ და მორჩა!...

ქალი - /აწყვეტინებს/ რატომ გიყვარვარ, შეგიძლია ,მითხრა?...მე ხომ არც განსაკუთრებით ლამაზი ვარ, არც ...

კაცი -კაცს უყვარს არა თვითონ ქალი, არამედ საკუთარი მდგომარეობა მასთან ერთად.

ქალი - ანუ „როგორც წესი ყოველი იდიოტის უკან დიდებული ქალი დგას“...

კაცი -სახეში შეჰყურებს მდუმარედ / ...დარწმუნებული ხარ?

ქალი - ...არა, ეს ჯონ ლენონმა თქვა ...ან იოკომ მოიგონა და ჯონ ლენონს მიაკერა ...

კაცი - ვერაფერს იტყვი, იოკო ონო მართლაც დიდებული ქალი გამოდგა... ნახე?

/ტელეფონში მელოდიას ეძებს და ქალს ხელს უწვდის საცეკვაოდ... ისმის ბლუზის მელოდიური მუსიკა და წყვილი მის რიტმებში ნელ როკვას იწყებს/ ...ამიტომ ნამდვილი ქალი , ეს სულაც არ არის ყველაზე ლამაზი, ან ყველაზე ჭკვიანი და არც ყველაზე წარმატებული. ნამდვილი ქალი ჩუქნის კაცს არა ჭკუას, არა სილამაზეს, არა სხეულს,

არა წარმატებებს, არამედ მდგომარეობას. ამიტომ...ქალი რომელიც უქმნის კაცს განსაკუთრებულ მდგომარეობას - ყოველთვის ეყვარებათ. და ეს განსაკუთრებული მდგომარეობა კაცს მიიზიდავს, როგორც მაგნიტი, სამუდამოდ....ჩემი სიტყვები არ გეგონოს- მეც აღ პაჩინოს მოვპარე, თუმცა სრულიად ვეთანხმები.../ეხვევა და კოცნის...ერთხანს ასე ცეკვავენ ჩახვეულები, სანამ სატელეფონო ზარი არ წყვეტს მუსიკის რიტმებს/

კაცი - გისმენ... კი... ცოტა შემაგვიანდება...არა, არ დამელოდოთ, უჩემოდ ივანშმეთ... საქმეა ... რა მნიშვნელობა აქვს? რაღაც სასწრაფოროდის აქეთია, ჩემი სამსახურის საქმეებით ინტერესდები? ...მაცდენ!... გასაგებია!...დაასრულე? ძალიან კარგი!...

ქალი - შენი ცოლია...

კაცი - რა მნიშვნელობა აქვს?

ქალი - რადგან გეკითხები, ალბათ, აქვს...

კაცი - და რომ ჰკითხო, ვითომ არ ეჭვიანობს! / დარჩენილ კონიაკს ბოთლით მოიყუდებს/რა მოიგონე კიდევ? ...

ქალი - არ მოვიგონე...უბრალოდ, როცა ერთად ვართ, შენ მუდამ გირეკავენ , მე - არასოდეს...

კაცი - უბრალოდ, შენ ჩემზე მაგარი და ...ყოჩაღი ხარ და საქმის უმტკივნეულოდ და უპრობლემოდ მოგვარების დიდოსტატი.../ცდილობს მიიზიდოს და აკოცოს/

ქალი - /თავს არიდებს/ გადაწყვეტილება მივიღე...

კაცი - გადაწყვეტილებები სამსახურშიც მეყოფა...ყელამდე ვარ უკვე!

ქალი - რა უცებ ავარდი...ადრე ასე არ გემართებოდა!

კაცი - დაგავიწყდა გეთქვა „ფინთი გომივით!“ ...რას ვიზამთ?- ასაკი თავისას შვრება!...

ქალი - ნუ წუწუნებ...

კაცი - მე არადროს ვწუწუნებ! ...უფრო მეტიც, მე მუდამ მივდივარ და ვიღებ მას, რაც მე მეკუთვნის...

ქალი - და თუ ეს ქურდობაა?

კაცი - მორალის კითხვისა და დიდაქტიკის ასაკიდან სწორედაც რომ კაი ხანია გამოვედი...რაო? რას ამბობდი, გადაწყვეტილება მივიღეო?

ქალი - ხო, გადავწყვიტე, პირველმა დავსვა წერტილი ...

კაცი - ...და მე არაფერს მეკითხები?!... თუმცა , შენ სულ მუდამ იყავი კორექტურის ლომი ! ...გრამატიკა და პუნქტუაცია ხო შენი სტიქიაა?!...მაგრამ გავიწყდება, რომ არსებობს „ორწერტილი“ ...„მრავალწერტილი“, „ფრჩხილები“, „ბრჭყალები“ და კატეგორია „მრავლობითი რიცხვი“ და „შორისდებული“, რომელიც ისე ცვლის კონტექსტს, შენი მოწონებული...

ქალი - დავიღალე...

კაცი - დაიღალე? და რამ დაგღალა, ხომ ვერ მეტყვი, შემთხვევით?!...

ქალი - ქურდის ტყავში ცხოვრებამ...

კაცი - ეხლა არა?! ამდენი წლის შემდეგ...დიუმას თემაა რა!-10 წლის შემდეგ! 20 წლის შემდეგ ...ვიკონტ...

ქალი - ვეღარ ვქაჩავ...

კაცი - და ესაა სულ, რაც შეგიძლია მითხრა?

ქალი - თუ დამაცდი...

კაცი - რატომაც არა?! – „Why not?!“ -ბრძანე, პირობას ვდებ ,ყურადღებით მოგისმენ...

ქალი - აკი არ მიყვარს, პირობების მიცემაო?!

კაცი - ახლა მთლად საფლავში ნუ ჩამომყვები!...

ქალი - მომშივდა და შემცივდა!.../ბოთლს გაჰყურებს/ სულ დალიე?...

კაცი - ხო, შემომეწრუპა...

ქალი - უნდა მქონდეს კიდეც ცოტაოდენი/იღებს ჩანთიდან მათარას და სვამს/ ჩემები
ბრაზობენ, როცა ვსვამ...

კაცი - არც ჩემი ცოლი ეცემა ჩემს ალკოტრენინგებზე...

ქალი - მაგრად გაუგებდნენ ერთმანეთს! /იცინის/ როგორ თქვი-ალკოტრენინგი?! უნდა
დავიმახსოვრო -მაგარი სიტყვაა!

კაცი - ამაზე სასუბროდ ვართ აქ , მე და შენ... ამ წვიმაში და ჯანდაბაში, რომ ვარჩიოთ
ვისი ...

ქალი - /ხელისგულით აჩუმებს/ არ გინდა ასე უხეზად...

კაცი - არა, აუტანელი ქალი ხარ!... აბსოლუტურად აუტანელი!...

ქალი - ჰოდა, უნდა გაგათავისუფლო!...

კაცი - ეგებ არ მჭირდება თავისუფლება...

ქალი - გჭირდება! ...მე ვიცი...

კაცი - ხო, შენ მუდამ ყველაფერი იცი და, საერთოდაც, ქალებს ხომ ფანტასტიკური
ინტუიცია გაქვთ!...მხოლოდ ვერ გავიგე, სად დააგროვეთ ამდენი
არქეტიპი...სტერეოტიპი...ამდენი სიბრძნე...

ქალი - ვიცი, რადგან როცა ურთიერთობა რუტინის ნაწილი ხდება უნდა დასვა წერტილი და გზა განაგრძო...

კაცი - ასე მარტივია? დასვა წერტილი ! ... თუ ასეთი იოლია ეს ყველაფერი, ამის თქმა ტელეფონითაც შეგეძლო!...რა საჭირო იყო აქ , ამ თავსხმაში „რამანწიკა“ ...

ქალი - მაპატიე, თუ საყვარელ ფეხბურთს მოგწყვიტე!...

კაცი - შენ რა ჩემი ცოლივით მელაპარაკები?!...

ქალი - ეს პირველად მესმის შენგან...

კაცი - მაიძულე და წამომცდა...

ქალი - შენ, არაპოეტური, ამას ვერ მიხვდები...

კაცი - ხო, მე ხომ კრეატივი მაკლია...ამიხსენი, ბატონო, ეგება გამეხსნას ეს მესამე თვალი კეფაზე და ამ ვარსკვლავებიანი ცის მულამს მაინც მივხვდე, რაკი მორალურ კანონს ვერ ჩასწვდა ჩემი ინტელექტი ..

ქალი - მე ზედმეტად მიყვარხარ იმისათვის, რომ დაგტანჯო...ესაა და ეს!...

კაცი - და რაზე შემატყვე ეს ტანჯულობა: ხმაზე, ქცევაზე თუ პაუზებზე...რაც შეეხება პიროვნულ well-being-ს, მემ, რა გესწავლებათ, რომ ყველას თავისი ჯოჯოხეთი აქვს. აქ მნიშვნელოვანია მხოლოდ გოგირდის კონცენტრაცია და კუპრის ტემპერატურა. სწორედ ეს იძლევა მცირე სენსორულ განსხვავებას პიროვნების მიერ რეალობის აღქმისას.

ქალი - „ჩვენი შეცდომები ეს ცხოვრების სასვენი ნიშნებია, ურომლისოდაც ცხოვრების წიგნის ტექსტი აზრს დაკარგავდა“...

კაცი - უმბერტო ეკო?

ქალი - მურაკამი...

კაცი - მაინც კარგია!...

ქალი - ჰოდა, ბოლომდე კარგი რომ იყოს, მე გიშვებ ჩემი ცხოვრებიდან თავისუფლებაზე...

კაცი - მე ვიცი, უყურადღებო ვარ... გულმავიწყი... დაუდევარი... ზოგჯერ გამაღიზიანებელი... უცოდველი ბატკანი ვარ-თქო არც არასდროს მითქვამს...

ქალი - ნუ იქნებით ძალიან მომთხოვნი საყვარელი ადამიანის მიმართ. თუ ფიქრობთ, რომ საკმარის დროს არ უთმობს თქვენს ურთიერთობას, გაიხსენეთ, როგორი დაკავებული გრაფიკი აქვთ და მიხვდებით, რომ ამას განზრახ სულაც არ აკეთებს.

კაცი - კოელიო?

ქალი - მიშა ცაგარელი...

კაცი - ვარსკვლავები მუდამ ჩემი სუსტი წერტილი იყო...

ქალი - ვიცი, ციფრებია შენი სტიქია ...

კაცი - ასეთია ფინანსისტის ბედი!...

ქალი - რა ქნას, როცა გონების ნაცვლად სალარო აქვს და გულის ნაცვლად- ფინანსური ანგარიში...

კაცი - ახლა ერთბაშად მიხდი მრავალწლის საფინანლო სამაგიეროს?...

ქალი - პირიქით- თავისუფლებას განიჭებ!

კაცი - მკითხე-მინდა ეს ჯადოსნური განძი?

ქალი - თავისუფლება ყველას უნდა, უბრალოდ, ნაკლებად აცნობიერებენ ადამიანები...

კაცი -დასტაევსკი?

ქალი -არა , ანდრო დგებუაძე...

კაცი - თითს ვკაკვავ შენი ინფორმირებულობის წინაშე... რაც მთავარია, ამ ინფორმაციას ოპერატიულ მეხსიერებაში ინახავ და ნებისმიერ მომენტში ამოწევ... მქუხარე აპლოდისმენტები...

ქალი - მადლობთ! ...არადროს მქონია ამის განსაკუთრებული ამბიცია...

კაცი - და მაინც, ქალებს გიყვარს როცა ყოველთვის ყველაფერი იცით: ვინ? სად? ვისთან? რამდენჯერ...

ქალი - კაცებიც კაი ჭორიკნები ხართ-ნუ გეშინია!...

კაცი - ვიჩხუბოთ?

ქალი - არც ვაპირებ...

კაცი - არც მე ...ისედაც საგიჟეთი მქონდა დღეს...სულ გამომწოვეს მთელი ენერჯია...მტვერსასრუტივით...

ქალი - ჰოდა დავლიოთ! დავთვრეთ და ...დავშორდეთ!...

/რეკავს კაცის მობილური/

კაცი-/დაჰყურებს ეკრანს/ მაპატიე... უნდა ვუპასუხო.../კაცი იღებს მობილურს და ქოხის პარმაღზე ემოციური საუბრით სცემს ბოლთას/

ქალი- ესეც ასე!/სუფრიდან ნარჩენებს ქალაქის პარკში ყრის და შუაცეცხლს წყალს ასხამს/ **Finita la komedia!**

კაცი - /შემობრუნდება/ აბა? რაზე გავჩერდით?...

ქალი - განშორებაზე.../ისმის გრგვინვა და ისევ ნათდება ქობი/

კაცი - ერთი მაგარი პოსტი წავიკითხე იმ დღეს: თურმე ახალ გვინეაში, რომელიღაც კუნძულზე რომელღაცა ეროტიული მცენარის ყვავილობისას ოჯახურ წყვილებს ერთი ღამით სხვა პარტნიორის არჩევის უფლება აქვთ, მოგვიანებით კი ამ ღამის შთაბეჭდილებებს ერთმანეთს უზიარებენ...აზრზე ხარ ჩვენთან რო ეგეთი ადათი იყოს, რა მოხდებოდა?

ქალი - /იცინის/ კიდევ კარგი , თორემ ...

კაცი - /ეხვევა/ თორემ რა?

ქალი - ...არაფერი!...

კაცი -მაინც?

ქალი - გადარჩენილები ვართ!...

კაცი - ჰო...მაგაში გეთანხმები!...ადრე თუ გვიან შეგვკმულდებოდა ერთმანეთი...

ქალი - შეგვკმულდებოდა?

კაცი - არა, მთლად შეძლებით შეიძლება არა, მაგრამ აუცილებლად დავშორდებოდით...

ქალი - აბა რატომ გიკვირს, რომ გათავისუფლებ?...

კაცი - მე მგონი სიძულვილსა და თავისუფლებას შორის დიდი განსხვავებაა...

ქალი - გააჩნია რა შემთხვევაში... თუმცა, მართალი ხარ!... აქ სიძულვილი არაფერ შუაშია...სწორედ იმიტომ, რომ არ მინდა შეგიძულო, გათავისუფლებ.../თითს აბჯენს მკერდზე, კაცი იღებს მის ხელს და ხელისგულზე კოცნის/

კაცი - რა ცივი თითები გაქვს...მიდი, კიდევ დალიე, თორემ გაცივდები...

ქალი - ნახე, სადღაც ამოვიკითხე: /მობილურის ეკრანიდან უკითხავს ტექსტს/ ~

„რად გვინდა მამაკაცები?...მათ აქვთ თბილი ხელისგულები, ჩვენ კი - ცივი თითები...

მათ აქვთ პრინციპები... უუხ, რა მკაცრი პრინციპები?!...

სიმაღლეში ჩვენზე მაღლები ხან არიან და ხანაც არა, და მაინც, ყოველთვის შეუძლიათ ჩამოგვიღონ სტელაჟის ზედა თაროდან სასურველი წიგნი...

როცა ამბობენ "მე შენ მიყვარხარ", პეპელები იწყებენ ფარფატს თავში, გულში, მუცელში და ვგრძნობთ, რომ ცხოვრება მშვენიერია...

ყველაფერს გვპატიობენ, მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენ მათ არაფერს ვპატიობთ...

ისინი ჩუმად არიან, როდესაც ჩვენ სისულელეებს ვამბობთ, თუმცა როცა ჭკვიანურს ვამბობთ, მაშინაც სდუმან....

ისინი ვერ ამჩნევენ გაფუჭებულ მაკიაჟს, თვალწასულ წინდას, გადაცლილ მანიკიურს...

ისინი ფიქრობენ, რომ არის რაღაცეები, რასაც ჩვენ ვერასოდეს გავიგებთ, მაგრამ ამ დროს ჩვენ მაინც ყველაფერს ვიგებთ...

ისინი გვიწვდიან ხელს და ამბობენ, "რა პრობლემაა?!" და პრობლემაც ქრება...

ისინი მიდიან მაღაზიაში, როცა წვიმს...ისინი მიდიან ომში, როცა ომია.

მათ შეუძლიათ მარტივად აღიარონ ის, რომ მათი ცხოვრების ერთადერთი მიზანია ჩვენთან დაწოლა..მათ უყვართ ჩვენი ხმა და არანაირი მნიშვნელობა არ აქვს, ამ ხმით რას ვამბობთ...ისინი ჩუმად არიან როცა ჩვენ ვყვირით...ისინი ანგარიშობენ ჩვენზე უფრო სწრაფად....ფაქტია!...ისინი აკეთებენ იმას, რითაც ჩვენ ვამაყობთ.

ისინი გვკოცნიან შუბლზე, როცა არ შეუძლიათ დარჩენა. ...როცა ისინი მიდიან, ჩვენ ვრჩებით...

კაცი- უცნური ქალი ხარ...ამდენ სიტყვებში მთავარს არადროს ამბობ...

ქალი- მაინც რას?

კაცი - ელემენტარულს- რომ გიყვარვარ...

ქალი - სიყვარული ვერადროს იქნება ელემენტარული...მე გათავისუფლებ -აი რა არის ელემენტარული ...

კაცი - როგორც ჩანს, შენ დღეს ცუდ ფეხზე ადექი... არ უნდა დაგვეთქვა ეს პაემანი ...

ქალი - შეგიძლია წახვიდე - წლიური ბალანსი გექნება დასათვლელი...

კაცი - დამცინი... ყველაფერი დღესავით ნათელია...წავალ, მაგრამ ინანებ ამ დღეს!

ქალი- დაიხსომე-მე არადროს ვცრუობ და არადროს ვნანობ / ისმის გამაყრუებელი გრუხუნის და მეხის ჩამოვარდნის ხმა ...ღია კარიდან შემოდის მანათობელი ბურთი და გარს უვლის წყვილს , ქალი თითქოს მედიტაციაში ვარდება, ჯერ ირინდება, მერე ჩანთიდან იღებს მომცრო ზომის დანას და შლის, კაცი ირინდება და შეშდება, მერე ნელ-ნელა ანგარიშგაუწევლად უახლოვდება ქალს და დანის წვერს წამოეგება / აი, ასე! არ არსებობენ კარგი გოგონები, რომლებიც გაფუჭდნენ - არსებობენ ცუდი გოგონები, რომლებმაც თავი გამოავლინეს. ...გაოგნებული ქალი სოკოს ჯობ-შამფურს ცეცხლს უკიდებს დამანათობელი ბურთისკენ მიმართავს , ალი მომენტალურად ედება ჭერსა და კედლებს/ არადა... რეალურად კაცს სჭირდება ორი რამ: საშიშროება და სათამაშო. სწორედ ამიტომ ირჩევს ქალს./კაცის უსულო სხეულს გვერდზე გადააჩოჩებს და იქვე ყურთან ჩასჩურჩულებს/ ცეცხლი მამაკაცის აღმოჩენილია, ცეცხლთან თამაში - ქალის .../დანას ისვამს მაჯაზე და კაცის გვერდით იმუხლებს / მე მიყვარს ჩემი საბრალო მტრები- მხიარული ცელქობის ხასიათზე მაყენებენ მუდამ და მეტ თავდაჯერებულობას სძენენ ჩემს სიამრთლეს ...ასეთ დროს სისხლის სუნი მცემს, პრეისტორიული წინაპრის, მიძინებული ავანტურისტის სული იღვიძებს ჩემში და მზად ვარ, როგორც მამაცი მონადირე ჯიმ კორბეტი თვით კუმანის კაციჭამიაზე გავიდე სანადიროდ... ...იცი, იმ დღეს სადღაც ამოვიკითხე და ძალიან მომეწონა : „ყველა, ვინც მოკვდა, სიცოცხლეს სასწაულით გადაურჩა“...მაჰმუდ დარვიში...ხო, მაგარია?! ...დიახ, ბავშვობისას ხელს რომ გავიჭრიდი ან მუხლს გადავიფცქვნიდი წაქცევისას, მეუბნებოდნენ, ქორწილამდე დაგავიწყდებაო ...სისულელეა... მათ უბრალოდ არ იცოდნენ, რომ ეს მამაკაცები ივიწყებენ, მაგრამ არასოდეს პატიობენ... ქალი...ქალი პატიობს... მაგრამ არასოდეს ივიწყებს.... /თავს ადებს მკერდთან და მორჩილად ელის როდის მისწვდება ცეცხლის ალი მათ სხეულებს.../

დასასრული